

Striček se je vrnil za kake pol ure in prinesel dvajset tolstih polhov. Spekel jih je takoj en par sebi in Francetu. Počasí so vstajali tudi drugi polharji, odhajali ter se vračali z večjim ali manjšim plenom.

Francetu se je dremalo. Nič več ni mislil na peklenščka, ki podi divjo svojo čredo v temni noči z ognjenim bičem. Polastila se ga je sladka utrujenost, in oči so se mu kar nehote zaprle. Striček mu je pripravil iz listja in trave ležišče pri ognju, in France je zaspal.

Striček ga je poklical šele zjutraj, ko se je solnce prismejalo izza gor. Izprva si je mel zaspane oči, a kmalu se je zavedel, kje je. Posebno ga je veselilo, ko je videl poleg ugaslega ognjišča cel kupček tolstih polhov.

Drugi polharji so bili že odšli domov. Ambrožev striček in France pa sta še enkrat pregledala pasti in pobrala polhe. Pasti sta pustila nastavljene, polhe sta pa nabrala na vrvo in odrinila proti domu.

Ambrožev France ni še nikdar tako ponosno stopal proti vasi kakor takrat. Saj je šel s celim vencem tolstih polhov s polšjega lova, ki se je obnesel tako dobro. Gotovo so mu šli v slast kuhani tudi v krompirju, in pozimi ga bo lepo grela kučma, ki mu jo je napravil stric iz polšjih kožic.

Bogastvo.

Spisal E. Gangl.

V hudi vročini sta prišla na kmete gospod in gospa, da prebijeta poletje v svežem zraku in v hladnih gozdih, ki so se razprostirali kraj zelenih travnikov.

Gospod in gospa sta šla po cesti mimo tesne in nizke kmetiške hiše. Gospodinja je stala na vozu, obloženem s senom, in je metala z vilami seno v kozelc. Bilo ji je vroče, vsa je bila znojna. Blizu tam na travniku je kosil njen sin, hči pa je razgrabljala pokošeno travo, da se je sušila lepše in hitreje.

„Ubožni ljudje ste, mati!“ reče gospa gospodinji.

Gospodinja prestane z delom in pokaže z ogorelo, žuljavo roko tja na travnik.

Tam je vihtel koso krepak kmetiški fant, mlad in čvrst, jeklen in slok, samo zdravo življenje. Pred njegovo koso so se črtali v visoko travo široki krogi, ob njem in za njim so veneli posekani poljski cvetovi.

Za njim je stopala mlada grabljica, lepo kmetiško dekle cvetočih, od solnca opaljenih lic. Pela je po mahljajih bratove kose veselo pesem — obsmrtnico umirajočim bilkam in cvetovom. Tudi v dekletu je kipelo samo zdravo življenje.

Gospodinji, ki kaže z ogorelo, žuljavo roko tja na travnik, prešine lice sladak nasmeh kot odsev sreče, nepojmljive gosposkim ljudem.

Vsa ponosna odgovori gospé: „To je moje bogastvo!“